

CUCULELE DIN NORD

Revistă a Grupului Școlar "Mihail Sadoveanu" și a
Fundăției "Aurel Dumitrașcu" - Borca, Jud. Neamț

DECEMBRIE
2001

DIN SUMAR

Pro ethica

Cenaclu

Prietenii revistei

Poeți nemțeni

Eco-omenia

Pagina isteților

Umor

Eveniment

*- Furișata vine secunda de geniu
bate în ușa celui care tocmai se uita
cu ochii ficși la o bucată de plumb
el nu aude el nu știe cine îl caută
el se uita la o bucată de plumb el nu se
gândește la nimeni
casa e un topogan pe care
s-a aruncat muțenia lumii ...*

("Secunda de geniu" / Mesagerul)

SEMNAL

PREMII și PREMIANȚI

Un nou secol începe, viitorul este în mâinile voastre. Ce vreți să faceți cu el? Aceasta a fost tema concursului european de desen, propus de Asociația Amicitie Partage din Franța pentru anul 2001.

Ca în fiecare an, mai mulți elevi din școala noastră au trimis desene, sperând că imaginația și talentul lor vor fi apreciate și recompensate, așa cum am fost obișnuiți în ultimul timp (3 ani).

Și, spre marea noastră bucurie, la Borca sunt doi medaliați, ambii din clasa a VII-a A. Este vorba despre Alexandru Păhăruț - medalie de argint și Dan Alex. Bârcă - medalie de bronz.

Îi felicităm și dorim să ne numărăm în continuare printre participanții și, de ce nu, printre câștigătorii viitoarelor concursuri.

Dan Alex. Bârcă, a VII-a A

**Mulumim domnului inginer Mihai NICULIȚĂ
- firma S.C. CONIC S.R.L. Piatra-Neamț -
pentru finanțarea acestui număr.**

COLECTIVUL DE REDACȚIE – Biblioteca din Nord nr. 10

Elevi:

*Ecaterina ȚUPU, a IX-a C
Rustiana COADĂ-LATĂ, a IX-a C
Andreea TĂRĂȚĂ, a X-a C
Vasilica NICU, a XI-a A
Alexandra NEVOIE, a XI-a B*

Grafica:

*Cătălina Domnica MURARU, a IX-a C
Mihai Bogdan GIUREA, a VIII-a A*

Profesori:

*Ana BOSTAN
Camelia AFLOAREI
Maria AFLOAREI*

Bibliotecari:

*Iolanda LUPESCU
Camelia GEANĂ*

Coperta:

Ovidiu MURARU

MANAGER: prof. Maria LUNGU

ANIVERSARE

Decembrie 1995 a fost data de apariție a "Bibliotecii din Nord", publicație școlară dar și a Fundației "Aurel Dumitrașcu", menită să găzduiască în paginile ei gândurile, opiniile elevilor și cadrelor didactice din școala noastră, să ofere o nouă modalitate de exprimare și valorificare a vocației literare, plastice și reportericească.

Drumul parcurs nu a fost neted, dar ne-am bucurat de sprijinul moral și chiar financiar al unor buni prieteni precum poezii Radu Floresci și Adrian Alui Gheorghe, domnul Constantin Bostan, director al Bibliotecii Județene "G.T. Kirileanu", preotul paroh Nicolae Cojocaru.

Fără a fi o publicație de elită, revista s-a bucurat totuși de aprecieri, obținând la Concursul județean al revistelor școlare Premiul 1 în anul 1998 și Mențiune în anul 2000.

Pe parcursul celor zece numere în revistă și-au pus semnătura mulți colaboratori. Dintr-o listă foarte lungă voi menționa doar pe cei care au făcut parte din colectivul redacțional, mulți astăzi studenți la diferite facultăți din țară: Vasilica Andrieș - Facultatea de Arte, Iași; Manuela Tudosia - Facultatea de Politologie, București; Cătălin Țuțuiianu - Facultatea de Informatică, Târgoviște; Monica Onu - Facultatea de Silvicultură, Brașov; Elena Afloarei - Facultatea de Medicină, Iași; Elena Chihaiia - ISE, Iași; Tudor Ilincăi - Conservator, București; Sergiu Turcu - Facultatea de Fizică, Iași; Mihai Perchescu - Facultatea de Informatică, Iași; Magda Nițuc, Clarisa Turcu, Oltea Muraru etc. Dintre adulți amintesc pe: Ileana Budai, prof. Petronela Caia, învățătoarele Manuela Mujdei și Nicoleta Budai. Nu pot să nu adaug acestor nume pe Maria Afloarei, Ana Bostan și Olga Teodorescu - profesoare, Iolanda Lupescu, Camelia Geană - bibliotecare, Ovidiu Muraru, oameni dăruți care au știut să dăruiescă la rândul lor încă de la primul număr al revistei.

Constanta lor colaborare a făcut ca revista să depășească sfera interesului local, să-și facă în timp mulți prieteni în multe localități din țară, dar și în SUA, Franța, Italia, Marea Britanie, destinații dinspre care ne-au parvenit articole sau pur și simplu cuvinte de încurajare.

Tuturor celor care și-au pus energia în slujba acestei reviste le urez ca anul care începe 2002 să le aducă bucurii, frumoase realizări și să nu uite că a lupta pentru ca revista noastră să existe este un act de mare noblețe sufletească.

Maria LUNGU, manager

AUREL DUMITRAȘCU

- 46 DE ANI

DE LA NAȘTERE

La 21 noiembrie, o zi predestinată, fiind și Sărbătoarea Intrării Maicii Domnului în biserică, Aurel Dumitrașcu ar fi împlinit 46 de ani. Oare cum ar fi evoluat spiritual poetul mort la 35 de ani? Așteptăm cu nerăbdare să citim "Jurnalul" conținând însemnări din anii '80. Astfel îl vom cunoaște mai bine, dar ne vom aminti și de evenimentele sociale și culturale din acei ani cenușii.

PRO ETHICA

Preaputernic ancorati în cotidian suntem tot mai distanți și mai grăbiți, grija față de cel de lângă noi reprezentând o calitate rar.

Evenimentele ce se produc zilnic în lume nu mai șochează pe nimeni. Se știe ca răul, războiul, crimele, sărăcia au existat întotdeauna în lume, dar astăzi îmbracă forme tot mai neprevăzute.

Ne dorim o lume mai bună în care pacea, liniștea și fericirea să fie coordonatele esențiale. Ce putem face pentru a putea trăi într-o astfel de lume?

Nu sta în puterile noastre să schimbăm cursul evenimentelor dar putem vibra la durerea celor din jur, le putem alina suferințele, întinzând mâna celui aflat în impas. Să nu uităm indemnul creștinesc de a-i ajuta pe cei mai puțin norocoși decât noi!

Să încercăm, prin urmare, să descoperim în noi înșine fărâma de divinitate, așa cum spunea Noica, pentru a putea întinde o punte între sufletele noastre.

În momentele grele solidaritatea umană capătă o valoare esențială, contribuind la supraviețuirea individului.

Trebuie să avem puterea de a vedea și lucrurile frumoase, de a visa, de a spera. Binele, frumosul, generozitatea sunt calități pe care le păstrăm mereu vii în noi, ca să le putem răsfrațe și în jur.

Reușind să ajungem la un echilibru interior, vom putea împărtăși acea atmosferă de pace și liniște spre care aspirăm.

Să ne regăsim propriile priorități, să reinvățăm ce înseamnă respectul pentru cei din jur, să fim mai dreți, mai prietenoși și să valorificăm acel dram de sensibilitate care stă ascuns în sufletul fiecăruia.

POEȚI NEMȚENI
LUCIAN STROCHI

Născut la 23 iulie 1950 în Petroșani.

Este absolvent al Facultății de Filologie-Universitatea București.

Debutează în revista Amfiteatru în anul 1969.

Volum publicate:

- "Penultima partidă de zaruri" (1985) - povestiri
- "Gambit" (1990) - roman
- "Cuvântul cuvânt" (1994) - versuri
- "Purtătorul de cuvânt" (1996) - versuri

În pregătire:

- "Cicatricea" - roman
- "Cantonierul" - versuri
- "Emisferele de Brandenburg" - roman

Lucian Strochi este membru titular al Uniunii Scriitorilor din România, iar din anul 2001 este șeful Inspectoratului pentru Cultura-Neamț.

Totul despre mine

Mă cutemur asemeni unui plop regal
Pendulând între tăcere și hohot
Iată cobor spre sigiliul de sare al lacrimii
Șufăr de melancolia brună a frigului
Rumegând iarba
Ce disperat trebuie să fiu să ucid
Petalele crizantemei de foc
Îmi vine să rad până și moartea
Cea știută la doi pași de tine atunci
Când te-oprește semnul ei de circulație
Cranul vopsit grosolan cu două femure
Încruciate ca un papion de vid
Până și moartea agonizează pe buzele

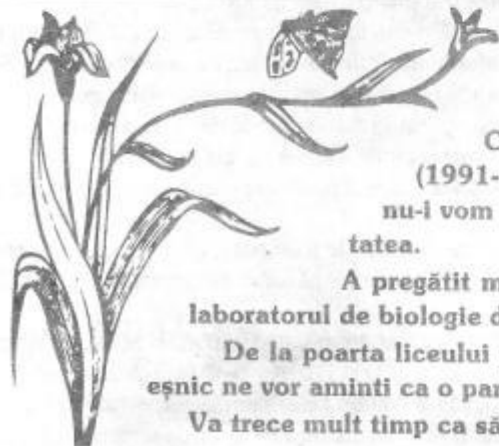
mele

Când voi scăpa de flori până și focu-și
Alintă petalele
Cândul meu fulgeră împietrit ca un amar

Îmi mai rămâne o petală una singură
Ține cuțitul acesta ucide
Durere sunt pseudonimul tău.

.....
Încă verdele-mi spune ceva neclar
Despre iubire: arcul destinat încercat
De atâtea ori și totuși nici o spaimă
Sângele umbrei rămas aici
Închegat în nerostitul proteat
Mâna refuzând osîlirea din cauza luminii
piezișe
locul tulbure - al toamnei când vin
cuvinte șuierând șerpi tragici
lăsându-și pielea în mărăcișurile
albe
sângele umbrei trădându-și trecerea
prin orbitoarea lumină de compensație.

A consemnat Iolanda LUPESCU,
bibliotecar

ADIO, DOMNULE PROFESORI!

În luna septembrie l-am condus pe ultimul drum pe
Constantin COSULA, profesor de biologie și fost director al Liceului
(1991-1995). Nu vom uita orele de biologie și de dirigenție pline de umor,
nu-l vom uita histrionismul, simpatia pentru copii și copilărie dar și severi-
tatea.

A pregătit mulți elevi pentru olimpiade și sesiuni de comunicări. A organizat
laboratorul de biologie dar și expoziții (fiind el însuși un talentat desenator).

De la poarta liceului până în sălile de curs, se observa mâna de gospodar, lucruri care
eșnic ne vor aminti ca o parte din sufletul domnului profesor a rămas în această școală.

Va trece mult timp ca să-l putem uita sau înlocui.

TABLOU de PROMOTIE

De vorbă cu foști elevi...

Simona Mihaela-Tudosia, fostă elevă a școlii noastre, a devenit, după absolvirea Facultății de Jurnalistică din București, redactor special la emisiunea "Redactor Tele 7". În prezent este reporter la departamentul "Știri" de pe același post. Fiind pentru scurt timp acasă, am rugat-o să ne răspundă la câteva întrebări.

— *Alegerea unui drum în viață este, adesea, dificilă. Cum ai ales tu profesia de jurnalist?*

• Totdeauna mi-am dorit să fac o emisiune atipică. Eram în liceu când am auzit că există o facultate de jurnalism la București. De atunci am știut că aceasta este calea pe care mi-o doresc. Nu știu dacă am talent sau dacă voi ajunge cunoscută, dar aceasta este și va fi întotdeauna pasiunea mea.

— *Cine sau ce te-a ajutat să faci față provocărilor din acest domeniu?*

• Pregătirea de bază și curiozitatea de a ști cât mai multe mi-au fost stimulate de către familia mea și apoi în școală, de către profesori. Urmând un liceu de profil real (Liceul de Informatică din Piatra-Neamț), am învățat să-mi ordonez gândirea și să utilizez la maximum cunoștințele de cultură generală dobândite, în mare parte, la școala de la Borca.

— *Ce înseamnă, de fapt, viața de jurnalist?*

• Nu există muncă de rutină, în fiecare zi ai un nou subiect, alt domeniu din care să aduni informații. Alți oameni pe care să-i cunoști. Mă refer la munca de jurnalist de teren și la cea de redactor. Nu știu dacă acest lucru este valabil și pentru vedetele mass-media.

— *Ce înseamnă, atunci, să fii vedetă în acest domeniu?*

• Înseamnă să "te iubească" camera, să ai permanent prezență de spirit, iar în spatele tău să fie o "armată" întreagă care să-ți pregătească emisiunea până în cele mai mici detalii. Nu e ușor să fii vedetă, pentru că se așteaptă în permanență să fii la înălțime.

— *În altă ordine de idei, cum ți se pare noua generație de adolescenți?*

• Adevărul e că Bucureștiul și oamenii de acolo sunt total diferiți de oamenii din această zonă. Poate multora li se pare grozav să stai în capitală, dar trebuie să știe că acolo ar avea de înfruntat multă răutate și răceală. În schimb, Borca e oaza mea de liniște, locul unde mă simt întotdeauna binevenită.

— *Cum vezi viitorul comunei Borca?*

• Ținând cont de adevărata situație, cred că viitorul comunei se leagă de turism și de exploatarea și prelucrarea lemnului.

— *Ce le transmiți cititorilor revistei?*

• Profesorilor – respectele mele și mulțumiri pentru ajutorul dat, iar elevilor să-și descopere pasiunea și să facă tot posibilul s-o urmeze.

Interviu realizat de Andreea Tărăță, clasa a X-a C

3D

Prin sufletul meu
Trece luntrea tăcerii.
Sunt un om singur
Marea vine la mine.
Atât de singur
Asemeni unui copac
Ce atinge cerul.
Din singurătatea mea
Se mai ridică un copac
Și o pasăre se mai înalță.
Absența ta e o lespede
În care abia un vers mai cioplesc
Sufletul meu e un templu
Cu zeul plecat.
Plecarea ta mă lasă fără stea,
Tot așteptându-te m-am făcut
timp...

Mă opresc din scris
Și mă gândesc la tine;
Din viață mă opresc,
Să te pot gândi...

Cătălina Murariu, clasa a IX-a C

Cenaclu

PE PLAJA RĂULUI

Ieri am coborât la râu
Cu tine în gând
Și ți-am desenat chipul
În nestatornicia nisipului.

Dinspre apus a venit
Noaptea grăbită și-abia,
Am avut timp să mai scriu
Numele tău...

Astăzi vântul,
Încet, încet
Te-a furat din nisip
Ștergându-ți și numele.

Ștefania Sabie, a IX-a C

VIITOR

Nu știu dacă mâine
Voi fi miel sau voi fi câine,
Căci vremurile se îndoie,
De crește lupul și din oaie...

Nu știu dacă mâine
Voi fi lup sau voi fi câine
Și nici vremea cum se-ndoie,
Lup sau câine lângă oaie...

Mihaela Furtuna, a IX-a B

AVÂNT

Prin spații și timp
Urmez drumul vieții lung
La parfumuri printre ghimpi
Trandafirii pare-se ajung...

Prin spații și timp
Pe drumul vieții mă avânt,
Peste clipele cu ghimpi
Darul colorat mi-l cânt...

Ionica Piloii, a IX-a B

PRIETENII REVISTEI

LILIANA BOSTAN

Liliana Bostan este bibliotecară la Hangu și redactor al revistei "Țara Hangului". Deși a fost șefa de promoție la absolvirea renumitului liceu "Calistrat Hogaș" și putea să devină un bun filolog, Liliana a ales să se întoarcă acasă. Și cum cel mai bun este mereu într-o continuă luptă cu plafonarea, ea scrie poezie, dramatizează povești pentru cei mici și este o desenatoare talentată. Ne-a trimis cu bucurie câteva poezii sensibile, simțindu-se chiar onorată că i-am propus să devină prietena revistei.

INUTILITATE

*Nu te mai întoarce!
n-ai lăsat în urmă,
decât zeci de clepsidre în care
s-au sfărâmat
ani risipiți fără noimă.
Încă mai port cu mine
Lanțul înfrângerilor, legat de
glezne*

*Și fiecare pas, îmi amintește
De o altă eroare.
Nu te mai întoarce!
Ce sens are să ridici
Cortina grea a timpului,
De pe ruinele unei iluzii
pe care - eu - n-o mai vreau
înapoi.*

MONOLOG

*Nu mai știam că și copacii
Suferă cumplit fără tine
În prima noapte de început de
vară
s-au zbuclinat continuu
sub bătaia unui vânt rece
care le-a frânt ramurile
înălțate spre cer, în semn de
rugă
oare dorul meu fără margini
a adus atâția nori răzurâțiți ?*

TOTUL MERGE PEA REPEDE

Ați remarcat ce repede merg oamenii pe străadă?

Acum câteva zile,

Întâlnesc un domn pe care-l cunoșteam,

Mă chuc să-i strâng mâna,

Dar până să fac gestul

El a trecut

Èi bine, am strâns mâna unui alt domn

Care, la rândul lui o întindea pe a sa unui prieten

Ce trecuse deja de zece minute.

NATURA E BINE FACUTĂ

Recent

Dălăvrăream cu un fost ofițer.

PAGINA S.F.

Castelul bântuit

De mic am fost pasionat de lucruri stranii; mi-am dorit întotdeauna să pătrund tainele necunoscutului; urmăream filme de groază și tot ce era legat de fantastic.

Acum câteva luni am fost cu școala într-o excursie în Transilvania. Auzisem câte ceva despre castelul Bran și despre mitul lui Dracula. Eram nerăbdător să descopăr minunile acestei construcții medievale.

Vizita la castel m-a descumpănit, fiindcă nu am găsit aici acea atmosferă sumbră pe care mi-o închipuisem pe tot parcursul drumului.

Am rămas peste noapte la un motel, în apropierea castelului. Cum nu aflasem nimic interesant peste zi, m-am furișat împreună cu un prieten bun și duși am fost.

În întuneric imaginea castelului se proiecta înfricoșător. Însoțitorul meu, speriat, a renunțat să mai intre. Eu m-am furișat singur, fără pic de teamă. Am intrat pe un ochi de geam, fără să fiu observat de paznic. În interior domnea un întuneric apăsător, dar tot nu-mi era frică.

Am început să explorez fiecare colțisor cu o lanternă destul de slabă și să memorez tot ce vedeam. Am pătruns într-o cameră izolată, fără nici un geam pe care ziua nu o observasem. Aveam senzația că un curent cald duș adie în jurul meu. Am aprins câteva sfeșnice, dar lumina lumânărilor nu pălpăia. Intrasem într-o încăpere ce părea locuită.

Deodată am auzit râsete pe hol. M-am uitat, dar nu era nimeni. Când m-am întors, nu mai eram singur. Era aceeași odaie neschimbată, însă acum puteam vedea în scâpărătoarea văpaie a sfeșnicelor trei femei tinere ce păreau desprinse din tabloul altor secole, după veșmintele pe

În timpul războiului,
el fusese mâna dreaptă a unui general.
Nu mai avea decât, mâna stângă
În cursul unui atac,
Când avea mâna în buzunar.
Brațul i-a fost anulat de un obuz.
Și mâna a rămas în buzunar.
Imi spunca
— Ce bine e construită natura
nu puteți ști
ce greu este
să scoți mâna
din buzunar...

Traducere din Raymond DEVOS
de Alex. Parfeni

care le aveau. Credeam că visez căci în lumina sfeșnicelor, trupurile lor nu lăseau nici o urmă pe podele.

Veneau către mine, privindu-mă și vorbindu-și în șoaptă. Una dintre ele era izbitor de frumoasă, cu plete mari, de aur, cu ochii ca safirele. Chipul ei mi se părea cunoscut, parcă dintr-un vis ciudat, nu știu de unde și de când.

Zâmbind, li se vedeau dinții albi, imaculați; simțeam o arzătoare dorință de a fi sărutat de acele buze roșii.

Copleșit de frumusețea lor, nu-mi mai amintesc ce s-a întâmplat. M-am trezit în patul din acea cameră la cântatul cocoșilor. Totul se schimbă. Praful domnea în încăpere. Se vedeau doar urmele mele pe dușumea, până la sfeșnice, dar de acolo nu se mai zărea nici o urmă până la pat. Totuși, mă aflam în el.

Nedumerit, m-am privit în oglinda din perete. Și mai uimit am observat urme de sânge pe gât. Parcă m-ar fi înțepat ceva. Am încercat să-mi amintesc ce s-a întâmplat în acea noapte, dar în zadar; totul se ștersese din memoria mea.

Am fugit din castel cu gândul la cele întâmplate. Disparația mea nu fusese observată printre excursioniști, iar prietenul meu n-a suflat o vorbă.

În drum spre casă mă tot gândeam la ce se va întâmpla cu mine. Ceva nu era în regulă; în fața ochilor vedeam numai sânge și pe fata cu părul de aur, care mă îndemna la ceva, la ceva rău.

După toate acestea, a început să-mi placă să văd sânge; aveam tendința de a-l gusta. Rămas singur, m-am tăiat și am gustat din propriul meu sânge.

Aveți grijă! Mi-a plăcut și îmi place și acum...

Florin Toader, clasa a X a C

din inimă

Dragi prieteni,

Mă simt onorată pentru faptul că vă pot adresa câteva cuvinte prin intermediul revistei "Biblioteca din Nord", din colectivul căreia faceam și eu parte cu câțiva ani în urmă. Destinul însă m-a îndepărtat de ea dar prietenii m-au ținut la curent cu tot ce se întâmplă, bucurându-mă de creațiile voastre, pline de imaginație și sensibilitate.

Citindu-vă, întotdeauna gândul se întoarce la adolescența care am fost, timidă și lipsită de curajul de a mă exprima. Credeam că pentru a spune ceea ce simțeam era nevoie de cuvinte mari și întortocheate. Când de fapt era atât de ușor să fiu eu însămi, să rostesc cuvintele simple pe care le-am învățat de copil. Văd cu mulțumire cât de repede ați înțeles voi ca sinceritatea și îndrăzneala de a vă exprima și de a fi voi înșivă e una din condițiile reușitei. Așa trebuie să fiți. Așa sunteți frumoși. Și așa veți fi învingători.

Și încă ceva: nu renunțați niciodată la visele voastre, oricât de îndrăznețe ar părea. Luptați pentru ele, făceți-le să devină realitate. Pentru că meritați. Cheia destinului vostru sunteți voi.

Prof. Petronela CAIA-CACCIAGRANO

JURNAL ITALIAN

Când am ajuns la Roma, cerul era de un albastru fermecător și cu atât mai minunat mi-a părut cu cât în timpul petrecut la Bruxelles rar mi-a fost dat să văd un petec de albastru și o rază de soare.

Ca orice urmaș ce-și respectă strămoșii, pentru prima dată am mers să vedem Columna lui Traian, situată în fastuosul For al lui Traian, construit pentru a celebra victoria asupra dacilor. Forumul lui Traian a fost proiectat de Apollodor din Damasc și realizat între anii 107 și 103 î.Hr. Din impunătorul For ce cuprindea Basilica Ulpia, două Biblioteci, Templul lui Traian și o statuie ecvestră a împăratului, astăzi se mai poate admira în întregime doar Columna, înaltă de 40 de metri, în soclul căreia se află conservată cenușa împăratului Traian.

Columna lui Traian e una din cele mai originale capodopere ale romanității antice: o poveste care se desfășoară pe fotograme (anticipând cinematograful), care urca în spirală în 23 de rotări, lizibile de jos în sus și de la stânga la dreapta. Columna, policromă odată, e compusă din 17 blocuri de marmură. În vârful coloanei era statuia lui Traian, înlocuită în anul 1587 de cea a Sfântului Petru.

Forumul lui Traian încheie lunga stradă a Forurilor Imperiale (Forumul lui Augustus, al lui Nerva, al lui Vespasian, al lui Cezar). La celălalt capăt al viei dei Fori Imperiali se află Colosseumul (Colosseo), cel mai frumos și maiestuos amfiteatru al romanității. Adevăratul nume este de fapt Amfiteatrul Flavian. A fost început în anul 73 d.Hr. de către împăratul Vespasian și terminat de către fiul său Titus care, în anul 80 a hotărât să fie sărbătorit în 100 de zile. A fost inaugurat cu un sacrificiu de 5000 de animale. În Colosseum puteau intra 55000 de persoane care asistau la celebrele jocuri, în general foarte crude și care constau în lupte de gladiatori (în general sclavi), lupte cu animale (aduse din țări îndepărtate), bătălii navale pentru care arena era umplută cu apă.

Alături de Colosseu se află Arcul lui Constantin, inaugurat în 315 pentru a celebra victoriile împăratului asupra lui Maxențiu. Cu mult după construirea arcului au fost aplicate fresce și statui provenite de la monumente antice, mai ales fresce ce celebrau victoria lui Traian asupra dacilor. Astfel străjuiesc statuile a opt prizonieri daci, aduse aici din Forul lui Traian.

ROMA – Colosseum

Pe timpul vechilor romani, dacii erau aduși ca prizonieri, astăzi urmașii lor, romanii, vin de bunăvoie, fie pentru a munci, fie ca turiști. Așa că și la Roma te poți simți ca acasă, pentru că peste tot auzi vorbind românește: pe stradă, în magazine, în autobuz, iar în tramvai sau în metrou se găsește mereu cineva cu chitara sau acordeonul cântând cântece de pe la noi.

Petronela Caia-Cacciagrano

Cenaclu

ONOMASTICA

Era în noiembrie, cea mai urâtă dintre luni –

Bunicii mei veneau desculți pe gheața dintre luni.

Zăpada era pe drum și pe livada –

Bunicii veniseră din ceruri să mă vadă.

S-a pus masă mare și toți se veselesc –

Am urut să mă apropii, am urut să le vorbesc.

De-o parte stăteam mulți, înghesuți unul în altul –

Dincolo doar ei, și-mi strigau: "Nu poți veni, aici e neantul!"

ing. Mihai NICULIȚĂ,
fost elev al liceului nostru

CAUTARE

Cu ochii te caut în vânt,
Cu buzele numele-ți frământ
Și degetele mele bat tremurătoare

În poarta încuiată a inimii tale.

Lumina înflorită în ochii mei feeric

s-a stins în oceanul tău de întuneric

și-acum cu sufletul zdrobit în vânt,

numai visul mi-l frământ...

Sânziana GAVRILUȚ, a X-a C

PRETUTINDENI EȘTI TU

Gândul îmi zboară
Undeva, într-un colț de paradis

E liniște și răcoare
Iar păsările cântă
Parcă mai vesele ca în Alta parte.

E paradisul? De ce?
Poate pentru că pe undeva
Exiști tu.

Te văd zâmbind.

Andreea Tărășă, a X-a C

SONDAJ DE OPINIE

Despre dragoste și prietenie

1. Concepeți viața fără a avea un prieten?

• Fără prieteni ești obligat să trăiești de unul singur, într-o lume numai a ta, imaginară, devenind un silipsist (DC, a XI-a A)

• Nimic nu-ți poate mulțumi sufletul decât o prietenie gingașă și credincioasă. Ea hrănește și întreține cele mai frumoase sentimente de generozitate și umanitate (M.D., a XI-a A)

• Viața fără prieteni este asemenea unei semințe căzută pe pământ neroditor. (T.A.)

• În ziua de azi trebuie să-ți concepi viața fără prieteni, deoarece uneori și propria persoană te trădează. (Ancuta, a XII-a C)

• Mai multă încredere în tine nu strică, apoi vor veni și prietenii.

• Pentru mine prietenia este un stâlp de rezistență sufletească și morală; bogăția supremă este prietenia adevărată ce trăiește chiar dacă timpul trece peste noi. (Oana, a XII-a C)

• Mai degrabă nu aș concepe viața fără dușmani.

• Viața fără prieteni este ca pomul fără roade. Cu prietenii alături poți trece multe obstacole în viață. (Nina, a XI-a C)

2. Care tip de prieteni considerați că este mai durabil? Între fete, între băieți, între băieți și fete?

• Cred că între băieți. Ei au o personalitate mai elaborată și nu se supără din orice fleac precum fetele. (Ancuta, a XII-a C)

• Între băieți, atât timp cât între ei nu apare o fată. (De, ispita!)

• Între băieți pentru că ei nu sunt bârfitori ca fetele.

(S-o crezi tu, sondajele au arătat că bărbații vorbesc și bârlesc mai abitir, dar o fac, poate, mai discret).

3. Care sunt criteriile după care va alegeți prietenul (prietenă)?

• Să fie sincer, direct, amuzant, să ducă o viață liberă, dar fără excese. (Oana, a XII-a C)

• Frumusețe, încredere reciprocă, înțelegător. (Loredana)

• Să arate bine și să aibă bani. (Iuliana, a XI-a A)

(Banii și fetele...)

• Să fie manierat, sincer, fără vicii, să respecte fetele. (Izabela, a X-a C)

(Unde crezi tu că mai găsești așa rarități? Vrei să spui o "rara avis". Când o găsești să mi-o prezinți și mie)

• Fidelitate, modestie, generozitate, dragoste și mai ales respect. Un prieten poate avea și defecte. Cine caută un prieten

fără defecte va rămâne singur. (Dorina, a XII-a-a A)

(În sfârșit, cineva cu picioarele pe pământ)

4. Credeți că există o diferență între dragoste și prietenie? Care ar fi aceasta?

• Normal! În dragoste te implici sufletește mai mult decât în prietenie (Ancuta, a XII-a C)

(Te implici, te implici! Vorba e, mai poți ieși?)

• Dacă într-o relație se regăsesc amândouă este cel mai minunat lucru. Dacă una din ele nu există, piramida acelei relații se va surpa.

(Depinde care din ele se află la bază și care la vârful piramidei)

• Da, este o diferență. Dragostea la distanță nu rezistă, pe când prietenia poate dura timp îndelungat.

(Intenționezi să pleci într-o călătorie interstelară?)

• Dragostea implica lucruri pe care nu le întâlnești într-o relație de prietenie. (Iuliana, a XI-a A)

• (Te referi cumva la... pătratul roșu?)

• Sigur, dragostea apare odată cu maturitatea.

• Dragostea se învechește repede.

(Nu te-ai gândit la o metodă de conservare? Congelarea, fierberea în bain-Marie)

5. Cum apreciați gesturile de tandrețe manifestate în public?

• Să fie pedepsite! (Claudia, a XI-a A)

• Să se dea legi foarte, foarte aspre! (Usurel, că nu e concurs!)

• Îmi plac cuplurile care se iubesc, dar consider iubirea ca ceva sacru și foarte intim, deci nu e nevoie de spectatori.

• Trebuie ignorate!

(Și ce te faci cu copilașii cei curioși!)

• Ce-ar fi să răspundă profii!

(No comment!)

Realizatori: Vasilica NICU, a XI-a A și Rustiana COADĂLATA, a IX-a C

POVESTE DE DRAGOSTE

Era o noapte frumoasă de Crăciun. Afară ninge cu steluțe de argint ce sclipeau în bătaia lunii, ca diamanetele strălucitoare. La fiecare fereastră străluceau braduții frumos împodobiti. Toată lumea era fericită, numai ea era tristă de Crăciun.

Stătea supărată pe alea din fața casei și se gândea la prietenul ei, care o părăsise fără motiv. Stătea și visa cu ochii deschiși, că el apare dintr-un fulg uriaș de nea ce se oprește în fața ei și o întreabă "de ce ești tristă..." iar ea îi răspunde prin vis: "deoarece m-ai părăsit fără motiv" iar el i-a zis: "nu mai fi tristă că de acum înainte vom fi mereu împreună ca la-nceput".

Deodată se trezește din visul ei profund și vede în fața ei o ființă înaltă. Era un blond cu ochii verzi, era chiar ființa la care ea visa cu ochii deschiși.

Când l-a văzut, s-a aruncat în brațele lui și a-nceput să plângă neîncetat, iar el i-a șoptit: "Nu mai plânge că n-are rost, m-am întors la tine și vreau să fim din nou împreună, nimeni nu ne va mai despărți vreodată..." În acel moment credea că visează, dar acest vis a devenit realitate, ceea ce aștepta de luni de zile, acum era adevărat. S-au îmbrățișat și s-au sărutat la fel cum o făcuse prima oară. Luna de argint a fost de față la împăcarea lor, luminându-i ei ochii căprui ce străluceau în bătaia lacrimilor cristaline.

Apoi au mers împreună pe stradă, plimbându-se și jucându-se cu zăpada argintie, sărutându-se neîncetat. Au stat îmbrățișați toată noaptea, iar acum veneau zorii zilei, iar el nu mai voia să plece, voia ca această zi să nu se mai sfârșească niciodată. Îi era foarte greu să se despartă de ea, deoarece o iubea nespuse de mult și nu știa de ce înainte o părăsise. Abia acum își dădea el seama cine era ea și câte lacrimi a vărsat pentru el. Pentru ea, el însemna prima dragoste iar aici se subînțelege că prima dragoste nu se uită niciodată, mai ales pentru o fată.

Atunci, ea cu lacrimi în ochi a zis: "dacă mă vei părăsi iarăși, eu tot te voi iubi, deoarece tu ești totul pentru mine, tu ești viața mea, și pentru tine trăiesc." De aici reiese că aceasta este o dragoste adevărată și fiecare o vom trăi sau poate am trăit-o deja într-un moment potrivit al vieții.

Stela Gheorghesa

Muraru C.

Pentru mulți tineri, anii dintre copilărie și maturitate pot fi o perioadă de zbucium emoțional dar și de dezvoltare emoțională. Aceasta perioadă numită adolescență, durează 7-8 ani.

Adolescența implică schimbări în comportament, gândire și procese mentale, sentimente și emoții. În perioada adolescenței, către vârsta de 14 ani, se observă la acești tineri o stare de oarecare nesiguranță, de timiditate, de neliniște.

Mulți adolescenți se simt stângaci, stingheri și derutați. Aceste lucruri sunt însă normale.

Multe prietenii se formează în adolescență care implică un alt gen de modificări - în comportamentul cu alții, în special cu grupul de prieteni.

Pentru un adolescent, părinții și adulții, în general, sunt ruși de realitatea prezentă. Ei impun reguli severe, demodate și nedrepte.

Personalitatea adolescentului este ambiguă tocmai datorită transformărilor ce survin rapid în timp scurt. La originea acestor transformări în comportamentul copiilor, un rol important îl are maturizarea sexuală specifică adolescenței.

În ce privește relațiile dintre sexe, ele trebuie să fie structurate pe înțelegere, sinceritate și respect. Este util a se face diferențierea a

trei tipuri de atracție ce pot fi între tineri: 1. Simpatie; 2. Sexuală; 3. Dragoste. Nu întâmplător le pun în această ordine, întrucât

simpatia este o noțiune ce implică o agreere a unei anumite persoane, atracția sexuală este o apreciere a unor calități fizice și mai puțin psihice, morale și de personalitate, iar dragostea este sentimentul care apare și se dezvoltă în timp, care se bazează pe acele principii morale pe care le aminteam și în interiorul acestei relații; ambii parteneri trebuie să realizeze un sentiment de împlinire, de uniune, de pasiune, care nu poate fi confundat cu altă stare.

ADOLESCENȚĂ - PRIETENIE - DRAGOSTE

Cenaclu

**IF HANDS COULD FREE YOU,
HEART**

Philip LARKIN

If hands could free you, heart,
Where would you fly?
Far, beyond every part
Of earth this running sky
Makes desolate? Would you cross,
City and hill and sea,
If hands could set you free?

I would not lift the latch;
For I could run
Through fields, pit-valleys, catch
All beauty under the sun -
& still end in loss:
I should find no bent arm, no bed
To test my head.

**INIMĂ, DACĂ MĂINILE
TE-AR PUTEA ELIBERA**

Inimă, dacă mâinile te-ar putea elibera
Încotro te-și duce?
Căci timpul care trece
Șărbește fiecare colț al lumii
Al traversa orașe, dealuri, munți și ape
Dacă mâinile mele te-ar putea elibera?

Nu vreau să te descătușez
Căci aș putea apoi să alerg
Deste câmpuri și văi, să văd
Toate minunile sub soare și toate
Ar fi în van căci nu voi găsi nici o
Mână întinsă, nici un pat să mă odărnesc.

*T:aducere de Alina Ramona
Bălățeanu, clasa a XII-a C*

Când se poate începe viața sexuală?

În lucrarea sa "TINERET, SEXUALITATE, EDUCAȚIE" marele sexolog german Hainz Grasse spune foarte hotărât: "Experiențele de până acum recomandă adolescenților să întârzie cât mai mult posibil primul contact sexual, aceasta în interesul unei dezvoltări nestingerite a personalității".

Reținerea de la relațiile sexuale, abstința, nu este dăunătoare, ci dimpotrivă.

Tineretul trebuie lămurit temeinic asupra acestei probleme, și asta cu atât mai mult cu cât așa cum arată ancheta efectuată în țara noastră pe un mare lot de tineri adolescenți, 61% consideră în mod greșit că abstința e periculoasă pentru sănătatea fizică și mentală.

AUTOSTĂPÂNIREA, respectiv amânarea raporturilor sexuale, nu sunt dăunătoare sănătății.

Autorii lucrării "Vita sexualis" nu ezită să afirme: "Unii adolescenți, cu o viață sexuală precoce, prezintă chiar o anumită degradare a organismului", fenomene ce trebuie știute de tineri. De ce? Pentru că orice cheltuială de energie din partea unui tânăr nematurizat încă din punct de vedere sexual și intelectual îi suprasolicitează organismul, începând cu sistemul nervos. Mai sunt afectate, din cauza exceselor premature ale tânărului funcțiile endocrine, dezvoltarea oaselor. Nici o cercetare științifică nu a ajuns la concluzia ca abstința poate determina îmbolnăviri.

Cei ce se abțin de la relații sexuale timpurii nu ajung niciodată la medic din această cauză, dimpotrivă, ajung să consulte medicul acei tineri care încep devreme relațiile sexuale, suferă de surmenaj, de stingherire în muncă.

Viața sexuală devreme duce, la fete, la o deviere a preocupărilor lor spre relații sexuale, în cele mai multe cazuri cu parteneri multipli, degradând sentimentul de dragoste. Nu trebuie neglijat nici pericolul contactării unor boli venerice sau a bolii SIDA. La băieți, viața sexuală nu este dăunătoare târziu, ci chiar avantajoasă atunci când tânărul trebuie să facă față unor probleme importante - pregătirea profesională.

La băieți, autostăpânirea trebuie asociată cu sentimentul de respect față de sexul opus, de atitudinea civilizată și demnă față de fete, de considerarea lor ca parteneri de viață și muncă.

"Poartă-te cu orice fată, așa cum ai dori tu să se poarte alt bărbat cu mama sau cu sora ta", aceasta trebuie să fie deviza unui tânăr civilizat și educat.

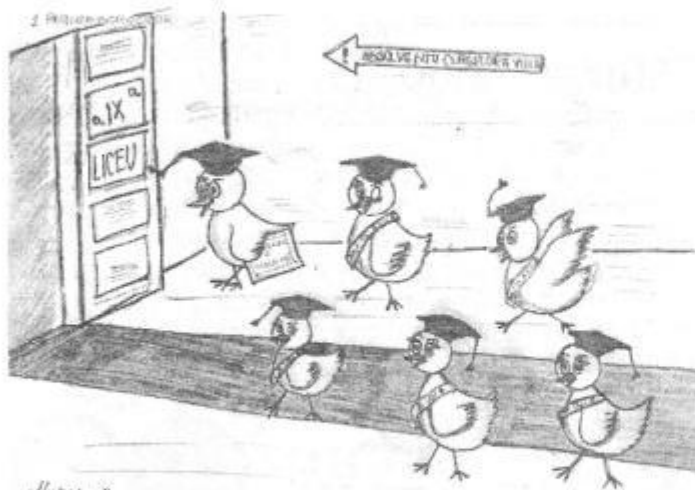
Deci, ca o recomandare, activitatea sexuală să se înceapă numai în cazul unei depline maturizări, ceea ce corespunde la 21 - 25 ani la băieți, iar la fete la 18 - 22 de ani.

Dr. Cecilia PARFENI

PAGINA BOBOCILOR

Dacă ar fi să-l citez pe Bacovia: "Liceu, cimitir/ Al tinereții mele" unii dintre colegii mei m-ar contrazice, alții nu. Prima reacție: "Liceul nu este chiar un cimitir, dar un cavou tot este".

Ilustrare E.

Ne maturizăm

"În clasa a VIII-a totul părea simplu și frumos. Acum totul s-a schimbat. Mă transform, simt că devin adolescentă" (Silvia, calsa a IX-a A).

"Parcă m-am maturizat dintr-o dată, încât nici nu mai știu cum eram înainte" (Andreea, a IX-a A)

"Pentru mine, liceul înseamnă despartirea de copilărie și intrarea într-o nouă viață - credeam eu mai liberă, după stresul examenului de capacitate" (C.M., a IX-a A)

E greu, tot mai greu

"Nu știm că trebuie să lupt așa de tare. Sunt într-o clasă cu pretenții și trebuie să țin steagul sus" (anonim, a IX-a A)

"Greu să obții note mari. Profesori pretențioși și multă severitate" (Raluca, a IX-a A)

"Greu, greu de tot, mai ales acum în primul semestru. Chestii de acomodare cu materia, cu profesorii, cu colegii, ce mai, diferență mare față de gimnaziu" (M.M., a IX-a A)

"Vai ce m-am înșelat! Credeam că o să fie mai ușor. Visam că liceul va fi raiul pe pământ. Acum mă vreau înapoi la clasa a VIII-a, ba chiar la a VII-a dacă se poate" (Raluca, a IX-a A)

"Se cheamă LICEU pentru ca rimează cu GREU?" (a IX-a C)

"E urât, e greu, profi aspri. Of! Cine m-a pus să vin?" (clasa a IX-a D)

Chiar am nimerit profilul preferat

"Mă gândeam că o să fie foarte greu, dar am ales profilul care-mi place (mate-info) și dacă înveți, poți ține pasul" (a IX-a A)

"Am o țintă: vreau să devin silvicultor." (Mihai, a IX-a B)

"Viața de licean seamănă cu cea de pădurar.

Gândeam la acest liceu

Ca la un trofeu. Acum clipa

trăită

E o viață amărâtă

Lacrimi scurse pe obraji

Ca rășina de pe brazi." (Gheorghiza, a IX-a B)

Dar cu distracția cum stați?

"Pentru mine viața de liceană însemna libertate, promovare la limita lui 5, discoteca, chiulul. Acum văd exact invers. Deja am grija bac-ului, vreau note mari, știu că această etapă îmi va marca viața" (Raluca, a IX-a A) "Când priveam elevii care ieșeau veseli pe poarta liceului îmi tresălta inima de emoție. Voiam să ajung că ei. Acum nu mai e așa vesel, dar mă

gândesc că în viață mă așteaptă obstacole mult mai mari" (a IX-a)

"Aveam impresia că totul va fi ca într-un vis. Numai baluri și povești de dragoste, dar cu note așa mici visul s-a destramat..." (clasa a IX-a A).

"Mă gândeam că viața de licean va fi una distractivă, că îți poți exprima liber opinia față de profesori. E frumos, în general, numai că la exprimare liberă și atitudinea profesorului mai e de lucru" (Cristian, a IX-a B).

desene de Muraru C.

PROFESORII, AȘA CUM NU-I CUNOAȘTEM

PROFESOR: MIRCEA AFLOAREI

Fișa biografică:

- născut la 20 mai 1942, Cernăuți, Ucraina
- școala primară în orașul Miercurea Ciuc
- liceul din Gheorghieni, profil real
- Facultatea de Istorie din Iași
- căsătorit cu domnișoara Maria Vlădeanu, profesor limba franceză
- are doi copii: Ovidiu, profesor de limba franceză – geografie și Elena – studentă anul III la Facultatea de Medicină, Iași.

Ce spun elevii!?:

- Ne ascultă prea mult!
- Este prea sever, corigența la istorie atârână mereu deasupra capului. Teroare.
- Este un diriginte extra. Suntem cea mai norocoasă clasă!
- Îmbină indulgența cu severitatea, este corect.

Când vine istoria, ne stă-n'loc memoria!

Ce spun foștii elevi:

- A fost și este un pedagog de mare valoare.
- Exigența dumnealui mi-a folosit în viață.
- Mă mândresc că mi-a fost profesor.
- Era sever și-mi era teamă, dar după aceea mi-am dat seama că am învățat de la dumnealui

• A fost unul dintre cei mai buni profesori. Întotdeauna m-a impresionat și mi-a plăcut sistemul dumnealui de predare-învățare.

Ce spun colegii:

- Este colegul ideal pe care oricine și l-ar dori.
- În spatele severității se ascunde o mare sensibilitate, ține mult la elevi, le vrea doar binele.
- Este incomparabil, inconfundabil.
- Are o geantă mare, verde.

— *Donnule profesor, vă mulțumesc că ați acceptat acest interviu și vreau să vă spun că este primul dintr-o serie care va urma cu alți colegi de-ai dv. Așadar, vă rog să ne spuneți ceva despre începutul carierei dv. de profesor.*

• După absolvirea facultății am fost repartizat la Liceul nr. 2 din Dorohoi. Acesta funcționa într-o clădire ridicată de puțin timp, cea mai modernă pe atunci din regiunea Suceava, iar colegii erau toți de vârsta mea, deci m-am simțit bine acolo.

Vrând să fiu mai aproape de casă, orașul Miercurea Ciuc, am cerut transferul în fosta regiune Bacău, la Liceul din Comănești, însă am ajuns la Borca în 1966. Ce să-ți spun!

Primele impresii au fost nefavorabile: elevi foarte puțini, mulți suplینitori, încât am fost nevoit să predau ani la rând un amalgam de

discipline ca științe sociale, geografie, desen, educație fizică, literatura universală.

Condițiile materiale nici nu se comparau cu cele de unde plecasem. Nu exista curent electric, ne alimentam la un generator, când mergea și ăla, nici o șosea asfaltată...

Cu timpul m-am obișnuit, mai ales că în scurt timp a poposit în școală o echipă de profesori tineri, între care aș aminti: familiile Țigău, Agafiței, Zgărciu sau entuziastul profesor de educație fizică Mihai Petrovici. Împreună am construit primul teren de handbal. Trebuie să-ți spun că am alcătuit și antrenat mulți ani echipa feminină de handbal a școlii, ajunsă la un moment dat printre vedetele județului.

— *Ați iubit sportul mai mult decât istoria?*

• Nicidecum, sportul a fost și a rămas o pasiune. Nu o să-ți vină să crezi, dar în facultate am făcut baschet de performanță în echipa "Voința" Iași. La Borca mi-aș fi dorit să antrenez o echipă similară, însă baschetul e mai pretențios, așa că m-am axat pe handbal și nu regret.

— *Printre noi elevii, treceți drept un profesor sever. Credeți că elevii răspund așa cum vă așteptați acestei severități?*

• Înainte severitatea ducea la rezultate de necontestat. Îmi amintesc de serii întregi de absolenți ai liceului nostru care intrau în învățământul superior, în condițiile unor examene foarte grele și a unei concurențe ce ajungea și la 30 de candidați pe loc.

— *Ce vă dezamăgește în evoluția elevilor de astăzi?*

• Lipsa de interes față de învățatură, lipsa de maturitate și responsabilitate, motivate poate și de starea socială. Adevărul e că mai mult de jumătate din numărul elevilor actuali n-ar fi avut ce căuta la liceu.

— *Care au fost momentele din viața dv. când ați simțit că "I-ați prins pe Dumnezeu de un picior"?*

• Pot să-ți enumăr câteva: bursa republicană primită în timpul facultății; elevii mei care au absolvit facultăți de istorie (de exemplu, Petrescu Elena), locul I la Olimpiada de istorie pe țară cu eleva Maria Cîrjă, nenumăratele succese ale echipei de handbal în campionatele județene, îndrumarea unor tineri spre echipele de performanță. Actualul director Viorel Bondar, care a jucat la Relonul Săvinești, Ionel Bondar, fratele lui, la Universitatea București, Vasilica Gălbează, la Rulmentul Brașov. Ca să nu-ți mai spun de excursiile prin țară...

— *Ne puteți dezvălui enigma legată de sistemul de notare al elevilor?*

• Îi ascult pe elevi, compunându-le inițialele numelui cu literele dintr-un text.

— *...!!! ...??? Aveți o deviză în viață?*

• Nu mi-a trecut prin cap așa ceva.

— *Care este obiectivul dv. pentru noul an?*

• Ce-i ăla?

Interviu realizat de
Vasilica Nicu, a XI-a A

SADOVENIANA

➤ Pe 6 noiembrie 2001, elevii și cadrele didactice din liceul nostru au participat la cea de a XXXI ediție a manifestării SADOVENIANA, închinată zilei de naștere a marelui scriitor care a descris ca nimeni altul melegurile noastre. Spicuim din program: prezentarea volumului inedit de versuri sadoveniene – DAIM –, dramatizarea povestirii "Fântâna dintre plopi", recitări. Organizatori: elevii claselor a IX-a, a X-a C, a XI-a C, îndrumați de profesorii Ana Bostan și Vasile Ropotică, în colaborare cu Biblioteca școlară și cea comunală. Un element inedit a fost acordarea de premii și diplome din partea Fundației "Aurel Dumitrescu".

Gabriel Cotârghășanu, a IX-a B

Dedicații muzicale pentru profesori

1. Director Viorel Bondar - "Nu ne mai trageți pe dreapta" (Vama Veche)
2. Director adj. Gavril Bancea - "Căciula" (Grigore Hagiu)
3. Ioachim Tănase - "Motcare, motoare" (EL-G)
4. Vasile Săvan - "Sunt barbat talentat" (Bobî de la Roșiori)
5. Mircea Afloarei - "Eterna și fascinantă Românie" (CASSA LOCO) și "Printre blocuri" (B.U.G. MAFIA)
6. Petre Lungu - "Poezie de stradă" (B.U.G. MAFIA)
7. Ion Andronic - "Unii nu înțeleg" (LA FAMILIA) și "Domnul problema" (MB and C)
8. preot N. Cojocaru - "Ești ingerul meu" (NON STOP)
9. Dumitru Ioniță - "Singer" (Valahia) și "Îngerașul meu" (EXTRA)
10. Cătălin Băițătescu - "Categorie grea" (Paraziții)
11. Dorel Surpat - "Albinuța" (Volta)
12. Ciprian Ciubota - "You drive me crazy" (Britney Spears)
13. Vasile Amariei - "Făt Frumos" (CASSA LOCO) și "Maniac" (Sarmalele Reci)
14. Cătălin Picu - "Regele șoselelor" (VANK) și "Ți-am dat un inel" (Holograf)
15. Dumitrina Iosub - "De câte ori" (3trei Sud Est)
16. Camelia Afloarei - "Frumoasa mea" (Marcel Pavel)
17. Maria Afloarei - "O ploaie de stele" (Călin Geambașu)
18. Ana Bostan - "Femeia nr. 1" (Adrian Copilu Minune)
19. Nicoleta Gavriliuț - "Nimeni ca mine" (VANK)
20. Tuturor profesorilor - "Moments" (WESTLIFE) și "I don't want fight" (WESTLIFE)

PAGINA SILVICULTORULUI

VÂNĂTOAREA – O STRĂVECHE İNDELETNICIRE

Vânătoarea este una dintre cele mai vechi ocupații omenești, omul fiind, înainte de toate, vânător. Această meserie s-a perfecționat odată cu evoluția și dezvoltarea societății. Vânatul a constituit întotdeauna un nesecat izvor de bogăție al acestor meleaguri. Vânătorii sunt plăcuți, într-o natură încântătoare, plină de tot felul de animale care au stârnit admirația multor turiști. Vulpile viclene, lupii suri, căprioarele zvelte și urșii cei ursuzi sunt câteva din aceste minunate viețuitoare care trăiesc în pădurile noastre.

Am să vă povestesc o întâmplare auzită de la bunicul meu, Aurel Bostan, fost pădurar, acum pensionar:

„Într-o zi, m-am dus să văd ce se întâmplă în răchităria de la marginea Bistriței, pentru că oamenii simțiseră prezența unui animal sălbatic, dar le era frică să meargă să vadă ce se întâmpla. L-am luat pe Ursuleț, câinele meu și m-am dus acolo. Nu văzusem nici o urmă, dar, deodată, Ursuleț a început să latre. M-am uitat împrejur și am văzut, după o căpiță, ceva negru. Când m-am apropiat mai mult, lupul (căci lup era) simțindu-mă, a luat-o la fugă. În acel moment, am scos pistolul și am tras, nimerindu-l într-o coastă, dar, nefiind suficient, lupul a fugit mai departe. Atunci, m-am întors acasă pentru a lua carabina tatei și pentru a-l lăsa pe Ursuleț.

M-am întors și i-am luat urma după petele de sânge. Am ajuns lângă râu, în răchitărie și am văzut lupul ridicându-se, încercând să fugă. Am pus carabina la ochi și l-am împușcat.

A fost prima mea vânătoare de lupi.

Mai târziu, după ce am devenit vânător, am vânat un urs enorm. I-am adus ca momeală un cal mort și am intrat în cabană. Pe la ora șase dimineața m-am dus să văd ce se întâmplase. Ursul îmi mâncase calul, dar, pentru că pământul era moale, i-au rămas urmele. M-am luat după urme, iar la vreo 70 - 80 de metri am văzut ceva mișcându-se. M-am așezat și am stat bineșor până ce s-a văzut clar prin lunetă. Ursul stătea și se uita la mine. M-am retras la câțiva metri ca să îi văd bine piciorul, pentru că acolo se afla „inima” animalelor. Când s-a învârtit, l-am ochit și l-am împușcat. A început să urle de durere iar eu am mai desfăcut o dată arma, am mai pus un cartuș și am tras din nou. S-a răsturnat la vreo mie de metri și apoi s-a ridicat și a început să mă caute. L-am mai ochit o dată, dar tot nu a fost suficient și ursul a început să fugă.

Am coborât în sat pentru a lua vreo câțiva oameni cu mine și am urcat din nou pe munte. Am luat urma după petele de sânge și l-am găsit într-o poieniță, trântit la pământ. L-am nimerit în inimă și-a murit. L-am dus în sat pe o targă făcută din crengi.

*Andreea Surugiu,
clasa a VIII-a A*

ACVILA DE MUNTE (AQUILA CH.)

Aceasta impunătoare pasăre răpitoare mai este cunoscută în țara și sub denumirea de pajură. Arealul ei îl reprezintă Europa, Asia și America de Nord. Corpul său este relativ mare 85-90 cm.

Penajul este, de obicei, cafeniu închis pe spate, piept și abdomen. Pe cap penele sunt auriu-ruginii. Picioarele sunt îmbrăcate cu pene până pe gheare. Acvila de munte este o pasăre iubitoare de piscuri înalte. Cuibărește în pereții de stâncă inaccesibili sau în arbori seculari ascunși în inima munților.

Cuibul este construit din crengi de diferite mărimi și folosit mai mulți ani de-a rândul, ajungând la dimensiuni impresionante, chiar de peste 2 m.

Deși de multe ori se găsec câte doi pui într-un cuib, va supraviețui cel mai mare și mai puternic.

Acvila de munte este o pasăre răpitoare înzestrată cu îndrăzneala rar întâlnite și cu o deosebită forță și istețime.

Baskirii și kirghizii din Asia o folosesc ca pasăre de vânătoare.

Acvila de munte își observă prada de la mare distanță de obicei, iezii de capră neagră, miei, vulpi, șobolani, dar și cocoși de munte.

În lipsa hranei vii consumă și cadavre de aceea numărul lor a scăzut și din cauza hoiturilor otrăvite pentru lupi. Numărul acestei specii a scăzut considerabil mai existând câteva perechi pe piscurile Carpaților.

Este ocrotită prin lege.

LUPUL (CANIS LUPUS)

Fără îndoială că, la multe popoare, imaginea lupului apare sub diferite versiuni legendare, creându-se în jurul lui mai multe povestiri fantastice.

În trecut, acest mare răpitor, constituia un real pericol existând în efective numeroase. La noi în țară, acum 50 de ani, existau aproximativ 4600 de exemplare, iar în prezent se estimează la 1500.

Carnivor prin excelență, hrana lui este formată din animale atât domestice cât și sălbatice: oi, capre, porci, cai, iezii de cerb și ciute și chiar câini.

Iarna, când atacă cerbul și alte animale, se grupează în haite de 10-15 indivizi. Alergând în „trap” ușor prin pulberea zăpezii, haita străbate codrul întunecat. Când ajung la un pârau beau apă și respiră un timp, apoi pornesc din nou de-a lungul drumului înzăpezit. Vânatul care ia mirosul pericolului stă pitit în desimea codrului, se hrănește sărăcăcios și se ține cât mai departe de haita lupilor.

Haita caută locuri mai ușoare de străbatut, unde zăpada este mai mică. Ajungând la marginea pădurii, într-o tăietura veche, adulmecă urma unui cerb slăbit și el de foame. Lupii ascultă un timp îndelungat și pornesc la vale. Deodată, lupoaica care conduce haita, se oprește și toată haita este atentă. Au mirosul și auzul fin. În clipa următoare toți lupii pornesc în goană spre locul unde se află cerbul. Cerbul traversează în goană valea și urcă coama dealului în timp ce haita, mai în urmă, înoată greu prin zăpada înaltă. Dar lupii rezistă, își cruță forțele și înaintează în evantai după dăra de miros a cerbului.

Cerbul se scufundă în zăpada grea și răsuflă din ce în ce mai anevoios. Când ajunge în mijlocul tăieturii se oprește și se culcă pe burtă pentru a-și reinnoi forțele. Îl dor picioarele. Se ridică din nou și pornește iar când ajunge pe creastă, își aruncă privirea înapoi și vede șirul de lupi organizați: unii înșirați în urma lui, alții sus pe deal și restul jos în vale. Este înconjurat din trei părți și lupii continuă urmărirea. Cerbul simte primejdia de moarte și se afundă tot mai mult în zăpadă. Pojghița de gheață de la suprafața zăpezii îi sângerează picioarele. Luându-i urma însângerată, lupii se îndârjesc și mai mult pornind în goană după el.

Cu ultimele eforturi, cerbul ajunge în fundul văii blocate de ceata lupilor. Nu mai are scăpare. În deznădejdea lui, cerbul se înalță și prinde a lovi cu coarnele și picioarele. Dar, repede este doborât și lupii se întind la ospăț.

Cu toată combaterea lor, lupii vor rămâne cei mai mari dușmani ai vânatului din România.

Iulian Onigaș, clasa a X-a B

PSIHOTEST

CÂT DE ATENT EȘTI LA ORE?

Pentru a afla cât ești de atent la ore și de ce trebuie să fii la ore, puteți afla doar răspunzând la următoarele întrebări:

- Cum definiți noțiunea de "Școală"?**
  - acea instituție unde învățăm lucruri noi și importante - 2p
  - acel loc unde ne formăm ca oameni - 8p
  - un loc obositor, plătitor și stresant - 0p
- În autobuz este aglomerat, stai pe un scaun, foarte comod și la un moment dat intra în autobuz un profesor, ce faci?**
  - îi oferi locul - 8p
  - mi-a pus nota rea, să stea în picioare - 0p
  - sunt prea obosit să-l ofer locul meu - 2p
- Ce ar trebui să faci un profesor ideal pentru voi?**
  - să pună note bune - 2p
  - să ne lase să facem ce vrem - 0p
  - să fie sever, să ne învețe carte și să pună note pe merit - 8p
- AI întârziat la prima oră, ce faci?**
  - intru și-mi cer scuze - 8p
  - stau afară - 2p
  - intru, mă duc la loc, fără să spun nimic - 0p
- Un profesor ți-a pus un 3, ce faci?**
  - nimic, poate-l meritam - 8p
  - Încep să plâng - 2p
  - sunt foarte calm - 0p
- Un băiat te-a lovit cu un bulgare. Ce crezi despre el?**
  - este un nătărău și un nesimțit - 0p
  - am simțul umorului și nu mă supăr - 2p
  - li lipsesc cei 7 ani de acasă pentru că nu așa se comporta un băiat cu o fată - 8p
- La ora de geografie profesora predă o lecție importantă, iar tu nu ți-ai învățat lecția la istorie pentru următoarea ora. Ce faci?**
  - nu acord atenție orei de Geografie și învăț la istorie - 0p

- sunt atent la oră iar lecția la Istorie o învăț în pauză - 8p
  - sunt atent la lecție și mă scuz la istorie - 2p
- Cum ar trebui să fie un șef de clasă?**
    - calm, să ne lase să facem ce vrem - 0p
    - sever și îndrăzneț - 2p
    - să fie un model pentru elevi - 8p
  - Ce este mai important în viața unui liceean?**
    - prietenia - 2p
    - școala - 8p
    - distracția - 0p
  - Cum sunt tezele pentru voi?**
    - dificile - 8p
    - grele - 2p
    - ușoare - 0p

PUNCTAJ

Între 0-16 puncte:

Nu ești deloc atent la ore, te preocupă alte probleme minore, care pot afecta atât colegii cât și profesorii.

Sfat: Încearcă să fii mai atent la ore, să nu deranjezi pe nimeni pentru că orele sunt foarte importante, iar de discutat poți discuta în pauze.

Între 16-32 puncte:

Ești cât de cât atent la ore, dar tot te mai întorci puțin la colegul de bancă și vorbești.

Sfat: Fii mult mai atent la oră, pentru că nu strică.

Între 32-64 puncte:

Felicitări! Ești mult mai atent decât ceilalți, se vede că ești interesat de școală.

Sfat: Ține-o tot așa și încearcă să fii un exemplu pentru ceilalți colegi.

Ionela Popescu, a XI-a C

O ALTĂ POVESTE DE DRAGOSTE

E seară... E liniște... Cerul este înstelat și-n același loc, pe aceeași bancă, re trăiesc ca și cum ar fi fost ieri cele mai fericite momente din viața mea, dar totodată și cele mai triste amintiri; toată fericirea mea transformându-se într-o durere, într-o suferință insuportabilă.

Totul a început acum cinci ani... Era o zi frumoasă de vară, cu un cer senin, de un albastru clar, cu aer cald plin de mireme ce nu putea să te lase insensibil, indiferent, fără să nu cazi în cea stare de visare, de melancolie.

Stăteam pe o bancă în parc... Stăteam și visam... visam cu ochii deschiși... și, deodată, m-am trezit. De fapt, am fost trezită de un băiat înalt, brunet, cu ochelari de soare, cu-n zâmbet larg și-un șirag de dinți albi. M-am trezit din vis dar am rămas impresionată de acel chip minunat. Cu o voce blândă și caldă mi-a cerut permisiunea de a-mi ține companie. Încântată, bulversată dar totuși fericită, am acceptat. Simțeam în mine ceva ce-mi spunea că de aici va începe povestea mea, povestea unei iubiri adevărate, a unei iubiri ce nu va muri niciodată. Pe chipul lui se putea citi același sentiment de dragoste la prima vedere, sentiment în care până atunci nu crezusem.

De atunci a început o relație de un romantism adevărat, pur și minunat. Ne întâlneam în fiecare zi, eram tot timpul împreună, nedespărțiți la toate evenimentele din acea vreme, fie că era vorba despre o petrecere, o excursie sau plimbare sub clar de lună.

Tot timpul eram cu Marenzo, acel băiat fermecător, care mai târziu mi-a provocat atâta durere, dar pe care puteam s-o evit. Știam că Marenzo era încă student la cea mai veche universitate din Italia, aflată în Peru-

gia. Venise în București pentru câteva luni. Iubirea noastră însă a prelungit vacanța. Am petrecut astfel sărbătorile de iarnă împreună, începând noul an unul lângă celălalt. Aceasta ne-a dat speranțe și am crezut în viitor... Astfel, înconjurați de iubire, fericiți, plini de speranțe și vise, am petrecut împreună un an.

Îată-ne acum pe aceeași bancă în parc. Sună telefonul și Marenzo răspunde. Deodată, vocea începe să-i tremure. Vorbea în italiană iar eu nu înțelegeam dar simțeam că ceva rău se va întâmpla. Simțeam că cineva îl va lua de lângă mine. Convorbirea s-a terminat, mă privea insistent, cu ochii înlăcrimați; nu spunea nimic, iar eu nu-l puteam întreba, deoarece simțeam că nu voi putea suporta adevărul. Mi-a spus că tatăl său suferea de o boală necruțătoare și fiind singurul fiu îl iubea foarte mult și vroia să îl vadă înainte de moarte.

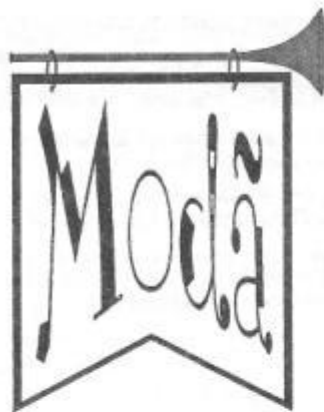
Nu putea să nu accepte. Ar fi vrut să merg eu el dar plecarea mea ar fi luat timp iar Marenzo nu putea aștepta. Mi-a promis însă că se va întoarce la mine, ne-am promis unul altuia iubire veșnică. Cine credea atunci că este un ultim sărut, o ultimă îmbrățișare, un ultim "te iubesc"?

Ne-am despărțit! S-a urcat în avion. A fost momentul cel mai dureros, însă speram că se va întoarce, că totul va fi ca înainte.

M-am întors la banca noastră, locul în care mă simțeam cel mai bine și în care puteam trece cel mai ușor peste acele momente. Stăteam și visam și visul a fost întrerupt din nou, de data aceasta nu de acel tânăr minunat ci de sunetul telefonului prin care Marenzo mi-a spus ultimile cuvinte: "Sunt la un pas de moarte. Avionul se prăbușește însă, să știi că te iubesc și de acolo de sus voi avea grijă de tine". Nu am apucat să spun nimic. Însă trăiesc cu speranța că s-a aflat printre supraviețuitori și într-o zi, pe aceeași bancă, ne vom reîntâlni.

Au trecut cinci ani, în care am mers mereu la "banca noastră" așteptând ca Marenzo să apară și să mă trezească din acest coșmar.

Roxana Popescu, a IX-a A

APARIȚIA CASELOR DE MODA (I)

În prima jumătate a secolului al XIX-lea s-au înființat la Paris numeroase case de modă, conduse de femei, însă nici una nu a reușit să-și impună marca.

În epoca Primului Imperiu Francez un furnizor, pe numele său Le Roy (1763-1814) - care la început a fost frizer, iar mai târziu a ajuns să fie supranumit "Michelangelo al modei" - a avut geniala idee de a reuni într-o casă de modă toate elementele ce alcătuiau toaleta unei femei elegante. Însă cariera lui Le Roy, fondată pe succesul hainelor lui Napoleon, nu a supraviețuit schimbării regimului.

În a doua jumătate a secolului al XIX-lea exista la Paris o clientelă formată nu numai din femei de la Curte ci și din femei aparținând mării burghezii. Americancele devin cele mai bune cliențe ale mării industrii de haute-couture. Acesta este motivul pentru

care muzeele americane sunt astăzi cele mai bogate în toaletele ce poartă mărcile caselor celebre din Europa.

Cel care va fi pentru un secol liderul modei feminine este englezul Charles Frederic Worth (1825-1895). Venit de tânăr la Paris, el a lucrat un timp într-un boutique de pe strada Richelieu, specializat în vânzarea de șaluri de cașmir. Worth a avut inteligența de a o câștiga drept clientă permanentă pe Pauline de Metternich, soția ambasadorului Austriei.

Între 1855 - 1900 transformările din modă au dus la un stil complicat (style tapissier) cu

un abuz de franjuri, de pompoane și de garnituri care continuă să facă din femeia elegantă un obiect împodobit fastuos și prin definiție, imobil.

Încet, încet, femeilor li se permitea să facă aceleași studii ca bărbații iar practicarea sportului le obișnuia să poarte costume mai simple.

"Femina" - prima revista a femeilor - a început să publice articole de informație, alături de rubricile tradiționale despre "actrițele noastre la ele acasă" sau despre "cum să pictăm un evantai".

Paul Poiret (1879-1944) a creat, la începutul secolului XX, silueta femeii moderne. El a simțit că toaleta fastuoasă pe care casa Worth le-o propunea bogatelor din întreaga lume nu mai corespundea gusturilor feminine. El și-a elaborat rapid un stil propriu, abordând noile rochii inspirate din moda cu accente antice când liniile erau drepte și rochiile aveau doar o legătură sub sâni, cât și din costumele tradiționale.

Primul război mondial a măturat pur și simplu această modă. În 1915 rochiile acopereau genunchii, dar nu ajungeau până la gleznă. Tot războiul este responsabil pentru extinderea tricotajului manual. Chiar Maria Tereza a dus o campanie contra articolelor de modă franțuzești pentru protejarea produselor vestimentare fabricate în Imperiu.

Ionela Tănase și Emilia Manolescu, a XI-B, prelucrate din "Istoria vestimentației europene" de Georgeta CARAGEA

Cenacul

Într-o primăvară târziu, o găină pestriță cu moț negru este apucată de "vocația" clocitului. Fiindcă Stăpâna nu avea nevoie de pui, în creierul ei de găină pestriță răsare ideea de a-și depune ouale în urzici, undeva într-un fund de uliță. Adunase ea cam 10 ouă, toate unul și unul și, sub mângâierea soarelui încă timid de primăvară, însoțită de zumzetul muștelor înviate, începe a cloci. Două săptămâni au chinuit-o frigul, foamea și uneori și cocoșul care îi dădea târcoale spre asfințit, dar pe toate le-a suportat sărmana.

Și, iată că, într-o dimineață, când roua tocmai se ridicase, un pui mic, pricăjit, scoate capul din găoace și spune: "Pui! Pui!". Apoi, parcă-l apucă așa o toropeală și cade într-o parte, amețit. Cloșca, văzându-l, începe a-l împinge cu ciocul spre soare,

uitând într-o clipă de celelalte ouă. Simțind căldura, puiul își revine și începe să facă gălăgie, căci, deși avea doar jumătate de oră, i se făcuse foame. Mare noroc pe el că tocmai atunci trecu Stăpâna care, făcându-i-se milă, îl duse în curte unde îi improviză o cușcă și îl hrăni.

PUI GOLĂȘ...

Cloșca, toată vara s-a învartit pe lângă el, mândră că are așa fecior, strălucitor ca soarele și gras ca un boier.

Dar, cum timpul nu cruță pe nimeni, veni și toamna rece și urâtă, parcă și bolnavă. Puiul era acum un cocoșel frumos, alb cu o urmă pestriță pe gât, parcă ruptă din penele mamei-cloșcă.

După o lună și ceva de ploi, într-o zi veni iarna, poate prea timpuriu, căci avea

să aducă numai necazuri în curtea Stăpânei. Și într-o zi mai călduroasă, când zăpada se prinde mai ușor în bulgări, cocoșelul cel viteaz ieși în drum fără voia cloștii și începu să se tăvălească prin zăpadă, părându-i-se că toată lumea era a lui, deși aceasta era prima iarnă din viața sa. Acasă, ajunse seara, zgribulit din caleafară, ud și flămând ca vai de el. Biata cloșcă îl încălzi, îl mângâie ca orice mamă, îl hrăni cu ce avea mai bun, dar frigul îl prinsese așa de tare încât nu-și mai avea leac.

N-apucă sărmanul primăvara și muri cu ochii duși pe fereastră la zăpada strălucitoare aducând în sufletul mamei-cloșcă o durere cumplită. O primăvară cu bucurie, următoarea plină de tristețe, ultima din viața puiului, dar și a mamei, care prea se bucurase ca apoi să se sfârșească atât de trist.

Ecaterina Țupu, clasa a IX-a C

ÎN VIZITĂ LA "URIAȘUL MOLDOVEI"

După multe ezitări și deliberări, în sfârșit, colegul nostru, Tomiță, om crescut la poalele Ceahlăului, a luat inițiativa organizării unei excursii pe care ne-o doream de mult. Lui i s-a alăturat Daniel, care s-a ocupat de mijlocul de transport. Am intitulat tentativa noastră aplicație la geografie și ecologie, pentru ca domnul director să ne învoiască de la ore și iată-ne pregătiți să dăm piept cu "Urișul Moldovei".

În ultima clipă ni s-au alăturat doi francezi Christianne Bouchet și Noel Galichet, acesta din urmă președintele Asociației "Amitie Nyons-Borca".

Din Durău la Cabana Fântânele nu am reușit să ne rătăcim deoarece "iubitarii muntelui" au lăsat în lungul potecii sticle de plastic și ambalaje din abundență.

De aici pătrundem în Rezervația Ceahlău și situația se ameliorază, semn că "homo turisticus" s-a resemnat și a rămas la poalele muntelui.

În scurt timp suntem la baza Panaghiei și nu pierdem ocazia de a urca la stația meteo de pe Vârful Toaca, chiar dacă unii și-au bleșemat inițiativa, iar bravul nostru ghid, Tomiță, și-a luxat glezna.

La Cabana Dochia găsim deja mai multe grupuri care de care mai gălăgioase. Puști și puștoaice cu câte o bere și o țigară în colțul gurii, cu expresii tari ca aerul de munte. Și eu care credeam că astfel de specimene nu pot ajunge până aici.

Seara a fost liniștită. Plimbări romantice pe platou, vizita pioasă la schitul agățat de marginea prăpastiei.

Dar noaptea? Înghesuiți, la rugămintea cabanierului, într-un singur dormitor, nu pot spune că vreunul dintre noi a închis un ochi pentru că sigur se trezea lovit cu o pernă sau picat cu pasta de dinți.

Ziua a doua a debutat cu un splendid răsărit de soare pe care, din păcate, l-am ratat. Tomiță, cu glezna cât un dovleac, este legat fedeleș de o targă și dus de salvamontiști în Durău.

Noi, ceilalți coborâm pe la Cascada Duruitoarea. Admirăm valul subțire de apă care se prelinge peste stâncile negre, dar nu putem face abstracție de mizeria din jur. Ne mobilizăm, împreună cu cei doi francezi, și facem o curățenie exemplară.

Continuăm coborârea spre Durău conduși de doi ghizi; Daniei (Topoliceanu) care își conduce colegii pe drumul cel mai scurt și Gheorghii, care, vrând să ajungă mai aproape de casa lui din satul Ceahlău, a făcut un traseu cu aproape o oră mai lung.

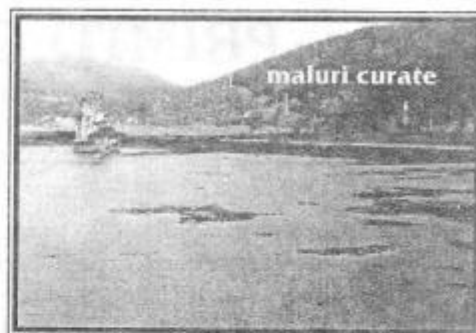
Cu bine, cu rău, incursiunea noastră a fost o reușită și nu am neglijat nici partea aplicativă.

Christinne Bouchet ne-a povestit despre organizarea parcurilor și rezervațiilor din Franța, despre cum sunt respectate regulile acestora de către turiști.

Am constatat o îmbunătățire a administrării Rezervației Ceahlău: taxa la intrare, interdicție de a urca pe Vârful Ocolașul Mare pentru protejarea unor specii de floră, serviciul prompt al Salvamontului, coșuri pentru gunoaie, pancarde avertizoare și informative pentru turiști, locuri de popas frumos amenajate.

Și peste toate un peisaj de o neasemuită frumusețe presărat cu mici covorașe de gențiane și ciuboșica cucului.

Alexandra Nevoie cls. a XI-a B

MALURI CURATE

Unicitatea și măreția văii Bistriței reprezintă un patrimoniu național, dar și al fiecăruia dintre noi.

Nu trece neobservat, însă, contrastul între ordinea care domnește în gospodăriile și aspectul dezolant al malurilor râurilor, care au devenit în ultima vreme gropi de gunoaie pentru cei mai puțin civilizați.

CE ESTE DE FĂCUT?

• Fiecare gospodărie este capabilă să valorifice sau să-și neutralizeze propriile deșeuri.

• Să pornim o campanie de curățire și reamenajare a malurilor.

• Nu lăsați pe alții să arunce gunoaie pe malurile râurilor, luați atitudine!

• Tineri, iubitori de frumos, nu fiți nepăsători, acționați, acum! Fiți gospodarii moderni ai localității voastre! Aici veți trăi mulți ani, aici vă veți crește copiii, vă veți primi musafirii. Ce le oferiți, GUNOAIE?

TROFEUL "FLOARE DE COLȚ" - EDIȚIA A II-A

Ziua de 22 septembrie, 2001, comparabilă cu cea mai toridă zi de vară a adunat peste 200 de participanți, din școlile Borca, Mădei, Fărcașa, Galu, Dreptu, la cea de a doua ediție a activității ecologist-sportive Trofeul "Floare de colț".

Ca și anul trecut, aceasta a fost organizată de Fundația "Aurel Dumitrescu" și Catedra de educație fizică și sport a Grupului Școlar "Mihail Sadoveanu" Borca. Finanțarea acțiunii a venit din partea Direcției Județene pentru Tineret și Sport al cărei reprezentant, doamna Tuduran, ne-a onorat cu prezența.

Programul a cuprins, ca de obicei, activități dintre cele mai diverse care să antreneze pe toți cei prezenți.

Expoziția de fotografii "Contraste ecologice" și-a propus să evidențieze peisajul frumos al văii Bistrița, în contrast cu depozitele de gunoaie din lungul ei. În aceeași idee a fost comentat și distribuit pliantul "Maluri curate". Întrecerile de orientare turistică, handbal și minifotbal au ținut până seara.

În încheiere participanților le-a fost prezentat Apelul "ECO-ambalaje". Acesta va fi înaintat mai multor organizații ecologiste din județ în ideea realizării de parteneriate care să-și propună realizarea unor proiecte de ameliorare a stării ecologice a văii Bistrița.

Daniel Bortă, cls. a XI-a B

PRIMIȚI CUVÂNTUL MEU, PRIETENI!

Dumnezeu Pelerinul
în căutarea omului,
Omul pelerin
în căutarea lui Dumnezeu

Împlinirea a două milenii de istorie creștină a prilejuit organizarea de pelerinaje ca mijloace de cultivare a sentimentului autentic - religios, de cunoaștere a sfințeniei la ea acasă.

Iată câteva exemple:

1. Aducerearea moaștelor Sfântului Apostol Andrei la Iași (1994)

Sfântul Andrei, fratele Sfântului Apostol Petru, simpli pescari din Galileea, devenit poliglot prin școala Cincizecimii este cel care a adus pentru prima dată sămânța Evangheliei la noi. În iarna anilor 60-61 ajunge la Tomis unde înființează prima comunitate creștină. Va primi moartea martirică în jurul anului 80 la Patara (Grecia) unde este răstignit pe o cruce în formă de X. La aproape 2000 de ani devine pelerin în

țara care îl cinstește ca "Apostol al românilor".

2. Sfântul Mucenic Gheorghe

Este martor peste timp al perioadei persecuțiilor (secolele II-III). Prezent în timp pe steagurile de luptă ca ocrotitor al oștii lui Ștefan cel Mare. Este prezent peste veacuri acum și prin sfințele sale moaște în Moldova marelui Ștefan unde nepoții Măriei-Sale i s-au închinat cu smerenie în anul 2000.

3. Brâul Maicii Domnului

Cel țesut și pictat de Fecioara Maria și păstrat cu mare cinste la Athos (Grecia) a fost cinstit anul acesta de creștinii care, zic profețiile, trăiesc în "Grădina Maicii Domnului" din România.

4. Locul de întâlnire a lui Dumnezeu cu omul prin sfinții săi petrecutu-s-a la Iași, capitala spirituală a Moldovei, gazda fiindu-le Sfânta Parascheva. Moaștele sale aduse de Vasile Lupu în 1641 pentru a-i

împodobi ctitoria "Sfinții Trei Ierarhi" stau mărturie aici de 350 de ani că sfinții sunt "casnicii lui Dumnezeu", eroi creștini care prin puterea spiritului au îndumnezeit, devenind martori ai minunilor lui Dumnezeu în istorie.

Pelerinajul este o forma de luptă duhovnicească. Nu este chemare fără trimiteri, pentru că orice pelerin este deodată și "chemat" și "trimis". Apostolii au fost chemați și apoi trimiși. Biserica este misionara, Apostolică. Ea face experiența credinței, este o pelerină sau o comuniune de pelerini, care în drumul lor prin lume, sunt trimiși pentru marturie. Pelerinajul este cântarea sfințeniei și din acest punct de vedere este o poruncă.

Căutați și voi sensurile pelerinajului religios, meditând la titlul pe care l-am propus acestor gânduri, acum la început de mare mileniu creștin.

Preot prof. N. COJOCARU

MĂDEI – SATUL ÎN CARE AM VĂZUT LUMINA ZILEI

Pe malul drept al râului Bistrița, imediat ce acesta scapă din încheștarea cu muntele și își mai domolește puțin apele, se întinde o așezare ca multe altele, dar, în același timp, mai altfel decât celelalte. Aici am văzut lumina zilei, am început să înțeleg și să dezleg tainele vieții.

Oamenii de astăzi sunt urmașii celor care își pierd numele undeva în negura istoriei dar prin ceea ce am moștenit de la ei le simțim mereu prezența.

Legenda spune că primii locuitori au fost doi călugari: Matei și Chiril. Ei au înălțat o primă biserică, cea mai veche din aceste ținuturi din care se mai păstrează doar masa Sfântului Altar.

De la călugarul Matei se trage numele Madei pe care-l poartă satul nou.

Primul document scris care atestă existența acestuia datează din 1558 când domnitorul Alexandru Lăpușeanu donează mănăstirii Slatina moșiile Madei și Borca. Cu siguranță că aici existau oameni cu mult mai înainte, unii proveniți din românii fugiți din Transilvania din cauza persecuțiilor austro-ungare. Chiar numele lor de familie, precum: Birgăoanu, Candrea, tradează originea de dincolo de munți.

În anul 1865 a luat ființă prima școală cu 30 - 35 de elevi, condusă de un învățător, fiu al satului. În acea vreme, Madeiul era comună și se compunea din satele: Madei, Pârâul Cârjei, Frasin, Haleasa și Neagra.

Singura cale de acces era șoseaua Fălticeni - Vatra Dornei, care străbatea comuna în tot lungul ei. În rest, se călătorea cu plutele sau pe poteci de munte.

Izvoarele cu apă minerală de la Pârâul Puciosul, pădurile bogate în care hălăduiau căprioare, mistreți, urși, apele bogate în specii azi dispărute ca: păstravul și lipanul, erau câteva dintre bogățiile Madeiului.

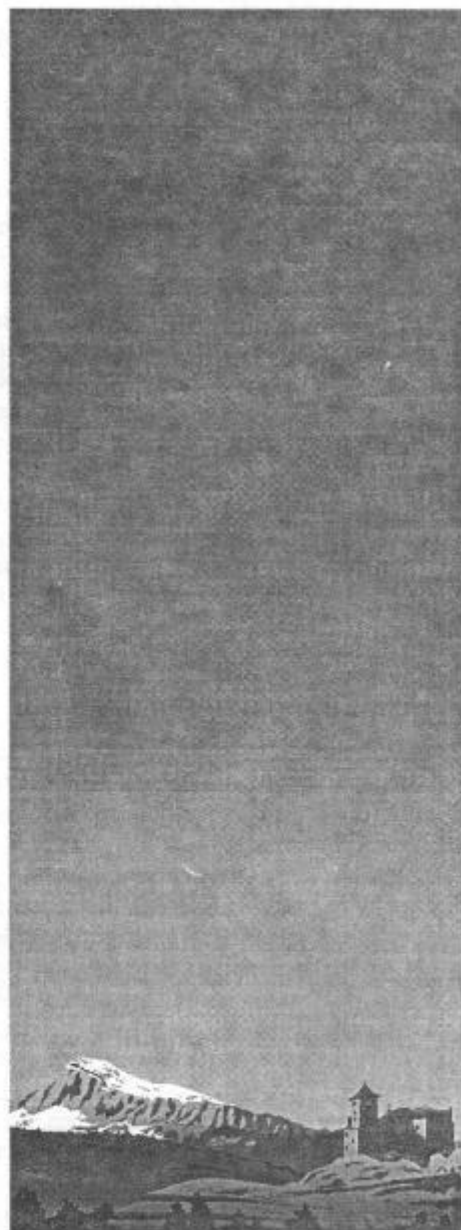
Ocupația de bază a oamenilor era creșterea animalelor, stupăritul, munca la pădure și plutăritul. Unele au dispărut, precum plutăritul, altele se întâlnesc tot mai rar, fiind înlocuite de ocupații noi.

În duminici și zilele de sărbătoare erau la mare cinste costumele populare pe care oamenii le purtau cu un fel de religiozitate ca pe niște veșminte de preț. Despre portul, tradiția și obiceiurile locale ne vorbește Muzeul Etnografic Madei, întemeiat prin osteneala doamnei profesoare Ana Bondar.

Astăzi, cele mai importante instituții sunt Biserica și Școala care influențează în continuare populația satului. Madeienii se disting între locuitorii comunei Borca prin spiritul lor de dreptate, prin hărnicie și respect.

Roxana Popescu, a IX-a A

Informații culese de la preot Gelu POPESCU și prof. Aurel BUDĂI

TERORISM și TEROARE

SONDAJ DE OPINIE

1. Cum considerați atacul din 11 septembrie 2001, asupra SUA? Crimă sau pedeapsă?

• Îndeplinirea cuvântului din Sfânta Scriptură. (a XI-a A)

• O adevărată crimă, ceva teribil, nebunie curată, oribil. (Loredana)

• CRIMA. Deși SUA se cam amestecă în politica altor țări, totuși nu meritau să moară atâția oameni nevinovați. (a X-a A)

• Consider acest atac o crimă, un atac la dresa civilizației și siguranței planetei. Nimeni în afară de Dumnezeu nu are dreptul să ia viața cuiva. Mulți consideră că prin acest atac America a fost pedepsită pentru răutățile împrăștiate în lume, dar acolo au murit oameni nevinovați, de toate națiile și toate religiile. Doar niște minți bolnave consideră sinuciderea drept sacrificiu și crima drept răscumpărare și mântuire. Nu s-au gândit că pedepsesc astfel întreaga lume, inclusiv pe ei? (Oana, a XII-a C)

• PEDEAPSĂ pentru că toate relele din lume vin de acolo. Cred că americanii trebuiau opriți de cineva. Prea încălcau prea multe legi morale (Ancuța, a XII-a C).

• Aș răspunde printr-un proverb: "Răzbunarea este arma celui negândit" (a X-a A)

2. Ce soluție considerați că este potrivită? Iertare, răzbunare sau întoarce și celalt obraz?

• Iertare și pace (B.D., a XI a B)

• Dinte pentru dinte (T.D.)

• Răzbunare, pentru că arabii sunt cruzi cu propriul lor popor (a X a A)

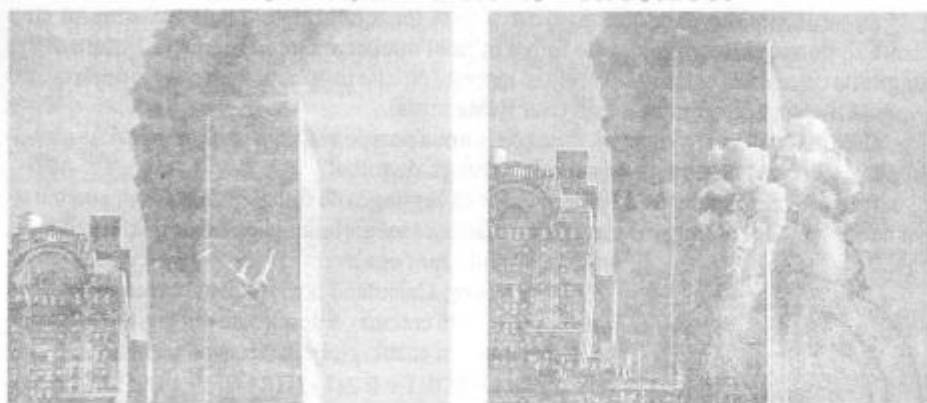
• Mulți oameni știu să ierte, dar mai mulți se răzbună, ceea ce nu e bine. În cazul SUA, răzbunarea este o soluție. (Loredana).

• Eu aș dori ca pacea să dăinuie în lume, dar cei care i-au susținut și ajutat pe criminalii sinucigași să fie pedepsiți nu prin moarte ci prin închisoare pe viață și prin pocăință. Să-l lăsăm pe Dumnezeu să decidă soarta lor. (Oana, clasa a XII-a C)

• Cred că războiul nu este o soluție, dar, nici iertați să nu fie. Pe cale diplomatică e cel mai bine. (Ancuța, clasa a XII-a C).

Alexandra Nevoie, a XI-a B

WORLD TRADE CENTER - 11.09.2001

TALIBANII și EXTREMISMUL

Ziua de 11 septembrie, care a zguduit lumea, va rămâne în memoria noastră ca un semnal de alarmă privind siguranța omului în lume. Atacul terorist din această zi nu a fost numai unul politic. El a atras atenția asupra lumii că subcultura poate naște monștri la fel și extremismul, totalitarismul și lipsa de educație.

În timpul războiului împotriva U.R.S.S.-ului, studenții teologi din Kabul au organizat o mișcare politică și militară, devenită forță de guvernământ în Afganistan. Ei sunt talibanii. Regimul de la Kabul a închis teatrele, cinematografele și a interzis televiziunea. Învățământul era permis numai bărbatilor și se axa în principal pe învățarea Coranului și pe pregătirea militară.

În timp ce tinerii din întreaga lume citeau, ascultau muzică sau făceau sport, celor din Afganistan li se interzicea orice formă de cultură. Fanatismul lor religios și militar degenerază în violență. Mulți dintre ei devin kamikadze.

Femeile, dincolo de vâul obligatoriu, trăiau în umilință și disperare. Inculte, fără drept de muncă erau obligate să trăiască în cea mai mare sărăcie. Orice greșală se pedepsea cu moartea.

Intoleranța și lipsa de educație și cultura au stat la baza tuturor dictaturilor și a războaielor. Condiția umană este supusă astfel unei nepermis de dure rezistențe, terorii și batjocori.

Și atunci este firesc să ne întrebăm: până când? de ce?

CARE DISTANȚĂ ESTE MAI MARE?

Să ne închipuim că globul pământesc este înconjurat de-a lungul ecuatorului cu o sârmă și, de asemenea, o minge de fotbal în jurul unui cerc mare al ei. Dacă fiecare dintre lungimile celor două cercuri de sârmă se mărește cu câte un metru, ele se vor îndepărta cu o anumită distanță de corpul pe care erau fixate inițial.

Care distanță va fi mai mare, aceea de la noua poziție a sârmei până la suprafața globului pământesc sau aceea față de suprafața mingii de fotbal?

Răspuns: La prima "vedere" s-ar crede că la mingea de fotbal distanța dintre cercul final de sârmă și cel inițial ar fi mai mare decât în cazul globului pământesc dar, în realitate, ambele distanțe sunt egale.

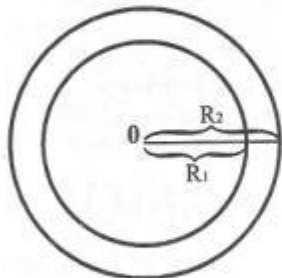
Justificare: Calculând această distanță, ca diferență a razelor celor două cercuri - determinate din lungimile cercurilor respective - în cazul; globului terestru rezultă:

$$R_2 - R_1 = 2\pi R_1 + 1/2\pi - 2\pi R_1/2\pi = 1/20\pi \approx 0,16 \text{ m}$$

Iar în cazul mingii de fotbal, analog, se obține:

$$r_2 - r_1 = 2\pi r_1 + 1/2\pi - 2\pi r_1/2\pi = 1/2\pi \approx 0,16 \text{ m.}$$

*Propusă de elevii clasei a IX-a B,
diriginte Ciprian CIUBOTĂ*

FORMULA ÎNȚELEPCIUNII

Într-o scrisoare către un prieten al său, Albert Einstein, scria cu umor:

"Am descoperit formula înțelepciunii vieții. Se exprimă prin ecuația:

$$X = A + B + C$$

Unde:

X = succesul în viață

A = munca

B = odihna

C = "stăpânește-ți limba!"

Propusă de prof. Ciprian CIUBOTĂ

MATEMATICA DISTRACTIVĂ

1. Se dau 8 bile din metal nobile cu aceeași mărime și culoare. Însă una dintre ele este falsă (diferă greutatea). Cum putem stabili numai prin două cântăriri, pe o balanță, care este falsă?

R: Se pun câte 3 bile pe fiecare taler. Dacă acestea se echilibrează, bila falsă este între cele 3 rămase. Punându-le și pe acestea în balanță, se stabilește imediat care este falsă. Dacă cele 3 + 3 nu se echilibrează, luăm grupul celor 3 care conține bila falsă, cântărim două din acestea și se trage concluzia cuvenită.

2. Scrieți numărul 55 folosind cinci cifre de 4.

$$R: 44 + 44 : 4 = 55$$

3. Dacă într-o clasă se așează câte doi elevi într-o bancă rămân trei elevi în picioare. Dacă se așează câte trei elevi într-o bancă, rămân patru bănci libere. Câți elevi și câte bănci sunt în clasă?

$$R: 15 \text{ bănci și } 33 \text{ elevi}$$

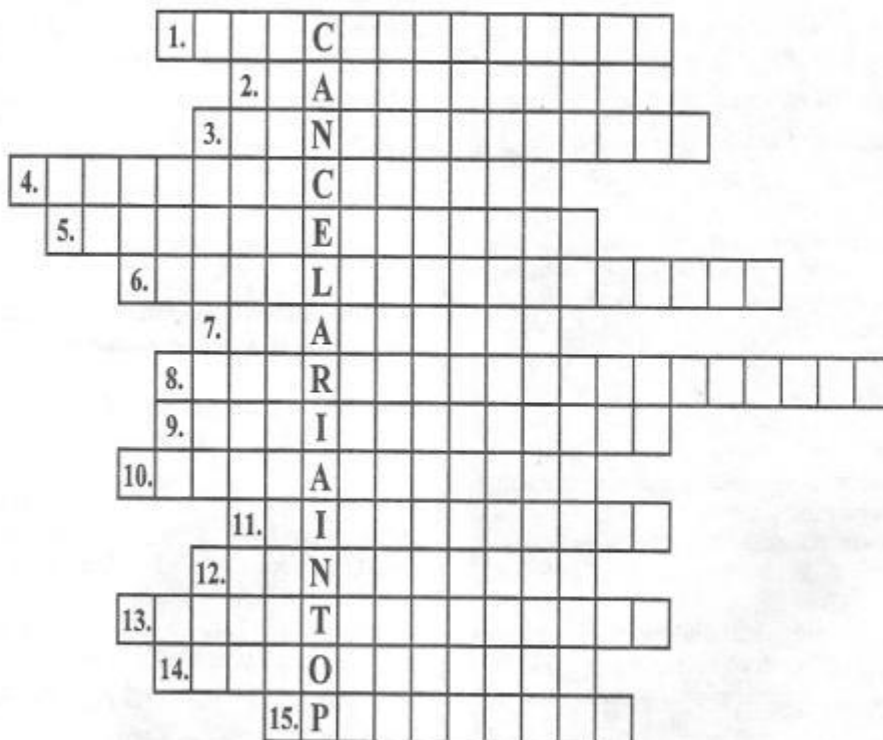
Propuse de prof. Dumitrina IOSUB

CANCELARIA IN TOP

- Profesorii cu concepții segregacioniste: "Bărbatul e bun în toate, iar femeia stă în lături"
- Profesor de peste munți: "No, stați o clipă, spune Da cu tărie"
- Doctorul "Au mă doare" (când mă lasă corigent)
- În copilărie a avut dulciurile pe șifonier, sau undeva mai sus
- Profesor cu calota glaciară din care elevii îi mai scot câte un păr negru
- Vorba cântecului: "Dac-o să-ți fie dor, KYAmă-mă!"
- Blonda (naturală) unduitoare
- Cine nu știa să zică: "Râu, rătușcă, rămurică?"
- Un profesor cu multe fumuri: "IF fumezi THEN lasă-te ELSE mori"
- Pe locuri, fiți gata, start... spre bucătărie!
- Dacă nu va face mai mult sport, va putea candida pentru Mister XXL
- Ne amintește tot timpul de starea PYB-ului național
- Un profesor cu "Insomni"
- Nu e voie, e...
- "Trupa de șoc" a Cancelariei

Izaura

EPIGRAME

Cățelușul nostru, un ogar trudit
Cu ani mulți în spate și lătrat vestit
Într-o zi, strângând dintr-un os prea
tare

Și-a mușcat cu poftă degetul cel mare.
Ecaterina Țupu, clasa a IX a C

UNUI AMNEZIC

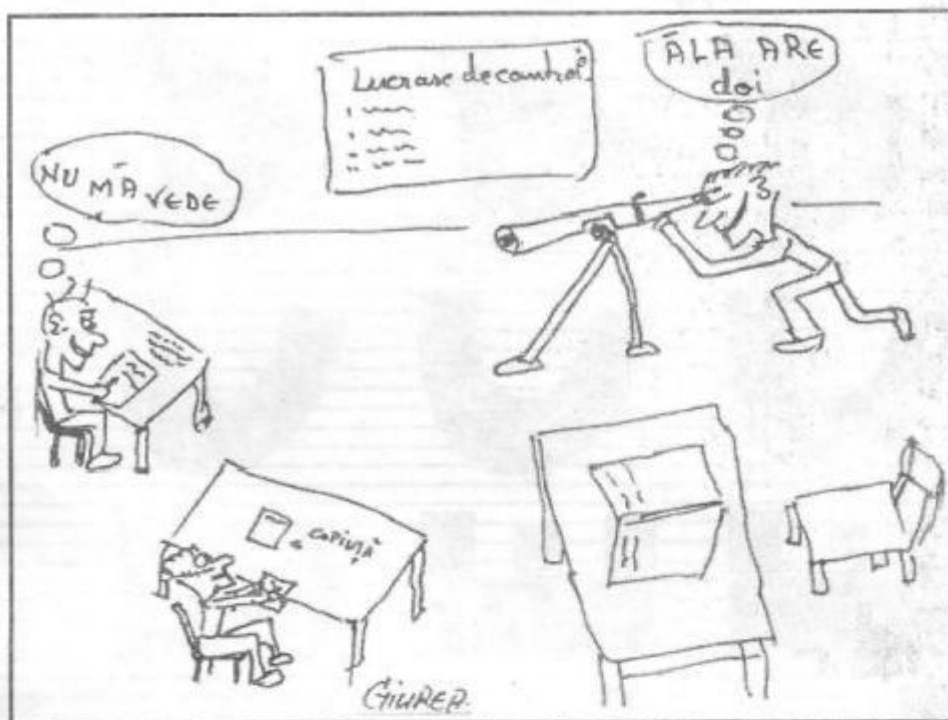
Excelent a copiat,
Dar de doi tot n-a scăpat!
Că punându-l să rescrie
A motivat prin... amnezie.

Raluca Iftime, clasa a IX a A

UNUI COLEG "MODEL"

Azi colegul meu cel "bun"
Parcă nu mă mai cunoaște!
Cred c-așa e de Crăciun
Dar mi-a zis ceva de... Paște!

Alexandru Marc, a IX-a A

PERLE... VERITABILE

Este o poezie de dragoste, prin care autorul își exprimă sentimentele față de natură. De la Capacitate citire...

"Podișul Dobrogei este situat în Carpații României și Subcarpații Mării Negre."

"Podișul Dobrogei este în formă Mediteraneană."

"Industria este ramura de bază a agriculturii în cultura plantelor și creșterea animalelor".

"Podișul Dobrogei s-a format prin sentimentare".

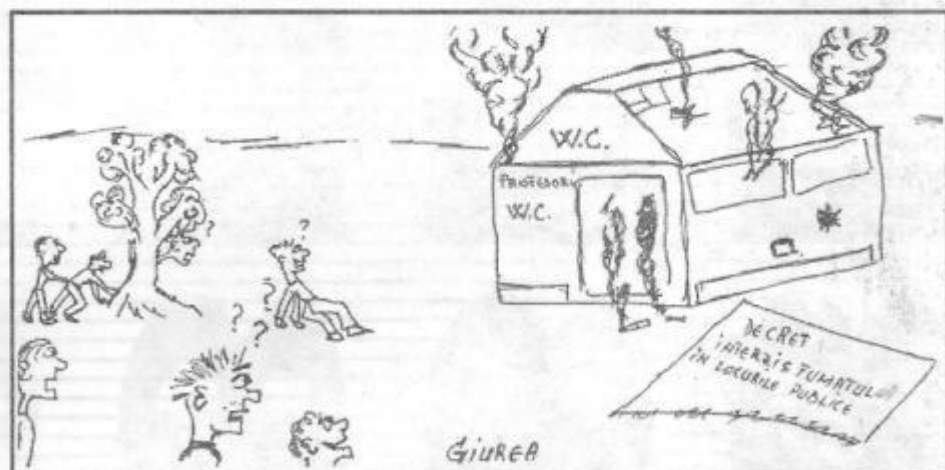
"Dealul de Vest... are râuri cu fluvii care se varsă în Baia Mare".

"De la Transilvania la Câmpia de Vest, Dealurile de Vest sunt și niște dealuri de est."

"Râurile care străbat Dobrogea de Nord sunt Tilița (Telița) și Tița (Taita)".

"Carpații Orientali sunt formați din trei șesuri."

"Orașul Galați are deschidere la mare, are o ramură industrială prin care trece râul Sfântu Gheorghe".

PERLE... (DIN PĂCATE) VERITABILE

• Mamele copiilor insistă la examenul acestora, stau înțepate pe scaune unde s-au acceptat fără să fie poftite.

• În afară de Hanu-Ancuței, Sadoveanu a mai scris: "Moromeții" și "Neamul Șoimăreștilor".

• Celulele somatice au o duzină de cromozomi.

• Stilul reprezintă succesiunea educativă și personalitatea vorbitorului prin utilizarea unor fenomene.

• Creanga ne dezvăluie satul său ca pe un oraș al copilăriei.

• Pe nepotul lui Creangă îl chema Alecu Balmuș.

• Școala este reprezentată de poet drept binecuvântată.

